

Schön Károly

Örökség

*Milyen örökséget hagynak ránk és mit kezdünk vele
már ez is tudomány
ez is egy megoldandó feladat
húszezer forintos óradíjért hazudják nekünk
áltnaív kérdésekbe álcázva
hoggy egyszer majd az örökségünket elbogyhatjuk
hoggy meg lehet szabadulni attól, amit ránk hagytak.
Ez egy hazugság
ön- és közámítás
az örökség lényege, hogy halálukkal ránk hagyják
és halálíg tart.
Amíg a másik él, még hozzátesz,
amint meghal, teljessé lesz,
és ránk marad.
Addig, ameddig meghalunk,
becsomagoljuk,
teleírjuk,
összebajtuk,
kifestjük,
majd apróbb változtatásokkal
egy hirtelen agyérögörcs segítségével
az éppen arra születő szerencsétlenre
ráhagyjuk.*

Kóser Szivárvány

Amerikaiak jöttek, ezért volt ott.
Fess fiatalember, mondhatnánk,
küdülledt szemekkel magyaráz
tajtékozó bizonyossággal
arról,
hogy kellene a "Queer and Jewish"
szivárványszínű zászlók
a zsidó közösségi térbe.

Ő a helység vezetője,
ahol a Törvény az éppen aktuális progresszió,
minden egyes mondat amerikai konfekció,
nem maradt már, aki magyar méretre szabja.

Hiszen meghaltak,
tudjuk, hol,
annyira tudjuk, hol és kik,
hogy lassan mást már nem is tudunk.

Nélkülük ez maradt,
nélkülük
mindenmozgalmi düb
veszekedés idegen zászlókon,
amikor egyikünknek sem azt jelenti,
amit hitünk szerint kéne,
szövetség a jó szalonok véleményéért
vagy a világi hataloméért,
szövetség azért, hogy azt érezzük,
hogy itt szeretnek minket,
vagy azért mert ezt várják el a szponzorok,
realitásba öntött geopolitikai horgonyok.

De mégis,
hogy itt vagyunk,
az igazgató és az előljáró,
és erről vitatkozunk, mutatja,
hogy megmaradt tanulságtételként
a két veszekedően gesztikuláló zsidó,
a tradíció, hogy minden marginális ügy
mértékegysége az emberi minőségnek,
hogy a szövetség, amelyet az Örökkévaló
velünk kötött, nem ért véget,
hiszen minden szivárvány mutatja,
hogy valóban kiemelkedünk a többi teremtmény közül,
mert az orrszarvúnak és a csibének
csak eső utáni égi tünnemény,
nekünk befogadás
csúfolódás
nekünk idegenség
test és gyönyör és
a világ folyásának iránya.

A mi szövetségünk örök jele,
hogy tudunk színesnek látott fotonokon vitázni,
hogy számítanak még a szavakba gyömöszölt gondolatok,
hogy vannak, akiknek nem mindegy.

Hiszen mi vagyunk a testamentuma,
hogy nem ért véget,
hogy ameddig van zsidó,
addig van ügy
és ameddig lesz ügy,
lesz zsidó,
aki másképp látja.